

Arrest

nr. 69 402 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 januari 2006 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 11 januari 2007 werd zijn asielpcedure afgesloten door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep werd door de Raad van State verworpen op 28 september 2010 bij arrest nr. 207.714.

Op 10 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 1 oktober 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 25 januari 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 25 februari 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 14 juli 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 februari 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bij huidig beroep eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.01.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, onze gebruiken zou overgenomen hebben, Nederlands geleerd heeft en een attest d.d. 10.11.2006 van lessen Nederlands voorlegt, niet ten laste wil vallen van de staat, werkbereid is en een attest van werkbereidheid opgesteld door de VDAB op 04.11.2009 en een arbeidsovereenkomst d.d. 28.01.2011 opgesteld door de werkgever JT H. voorlegt, lid is van verschillende verenigingen, deelneemt aan volleybaltoernooien, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 16.01.2006, die afgesloten werd op 15.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.03.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat zijn leven gevaar zou lopen in Nepal. De veiligheidssituatie zou er onrustwekkend zijn en betrokkene zou problemen kunnen ondervinden met de Maoïsten. Hij meent dat hij zich hierdoor in een prangende humanitaire situatie bevindt. Betrokkene legt evenwel geen enkel persoonlijk bewijs voor waaruit zou blijken dat hij gevaar loopt bij een terugkeer. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. Dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het bij een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nepal blijft. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Op 2 augustus 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidig beroep tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2" van de Wet van 15 december 1980).*
 - o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 15.01.2007*
 - o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.03.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op in zoverre onderhavig beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name van een bevel van 13 maart 2006 en van een bevel van 25 januari 2011. Voorts blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat deze bevelen ondertussen definitief zijn geworden, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 maart 2006 en 25 januari 2011 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319*). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij huidig beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011 (*RvS 15 september 2003, nr. 122 790*).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet hij uiteen wat volgt:

“Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 15.03.2011 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond dient verklaard te worden.

DVZ stelt dat:

Het feit dat betrokkene hier verblijft sinds 16.01.2006

Dat hij zich geïntegreerd heeft

Dat hij een attest van Nederlandse lessen neerlegt

Dat hij niet ten laste van de staat wil vallen, werkbereid is en een attest van werkbereidheid door de VDAB op 4/11/2009 en een arbeidsovereenkomst dd 28/01/2011 opgesteld door de werkgever JT H. voorlegt

Dat hij lid is van verschillende verenigingen, deelneemt aan volleybaltoernooien, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt.

NIET verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/80.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een KB, bepaalde afwijkingen*
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meet bepaald het begrip 'buitengewone omstandigheden'

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

Dat de instructie d.d. 19 juli 2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpcedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd hij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiele motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 19.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

De Minister heeft zich echter verbonden de instructies te zullen blijven uitvoeren in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Dat hij dit dan ook moet doen voor alle vreemdelingen.

Indien hij een regularisatie van verblijf weigert dient hij dan ook alle punten te motiveren waarom hij deze redenen niet kan aanvaarden.

Bovendien wordt in de verduidelijking over de uitvoering van de instructies d.d. 19.07.2009 het volgende vermeld:

Om in aanmerking te komen voor 2.8.A moet u aan de volgende voorwaarden voldoen:

1) U verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf

2) U hebt voor 15 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen

Hij is dus nu meer dan vijf jaar in België.

Dat verzoeker dus wel degelijk aan de 3 cumulatieve voorwaarden voldoet.

Voorts motiveert DVZ niet waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor 2.8B aangezien hij nochtans een arbeidscontract voorlegt, waarmee hij aan de voorwaarden beantwoordt.

Dat rekening houdende met arresten nr. 53.100 en nr. 54.704 en nr. 62.627 van de RVV en de nieuwsbrief van 08.04.2011 werd het volgende verduidelijkt:

De Dienst Vreemdelingenzaken moet zijn praktijk inzake een aantal regularisatiecriteria aanpassen. DVZ moet de criteria die omschreven zijn in de instructie van 19/07/2009 over artikel 9bis verblijfswet opnieuw toepassen zoals oorspronkelijk afgesproken. De laatste tijd stelde DVZ bijkomende voorwaarden aan de toepassing van sommige richtlijnen van de regering. Dat moet stoppen zegt zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als ook het kabinet van staatssecretaris Wathelet.

Het kabinet Wathelet gaf zijn akkoord aan het Kruispunt Migratie-integratie om deze info te verspreiden.

Voorwaarden voor toepassing van criterium 2.8.B.

Voor een 2.8.B aanvraag moest men tussen 15/9 en 15/12/2009 ondermeer een door een werkgever ondertekend arbeidscontract aan DVZ voorleggen (voor toekomstige indienstneming): dat arbeidscontract moet voor 1 jaar of langer of voor onbepaalde duur gelden, en het loon moet minstens 1387,49 euro zijn.

- Datum contract onbelangrijk: DVZ mag niet eisen dat een 'recent' arbeidscontract wordt voorgelegd dat ondertekend is na 19/07/2009. Ook arbeidscontracten van voor 19/7/2009 moeten aanvaard worden als dat contract nog geldig was tussen 15/9/2009 en 15/12/2009. De aanvrager moet in dat laatste geval vermelden dat het arbeidscontract nog geldig is zodat het aantoonbaar dat hij kan werken in de toekomst (= vereiste voor 2.8.B). De RvV bevestigt dat ondermeer in arresten nr. 53.100 en nr. 54.704. Het kabinet Wathelet sluit zich daarbij aan en vroeg DVZ om die voorwaarde niet meer te stellen.
- Modelarbeidscontract niet nodig voor verblijfsaanvraag, wel nodig voor arbeidskaart: in tegenstelling tot wat vermeld stond in het vademecum van 21/9/2009 kan DVZ niet eisen dat er een 'modelarbeidscontract' bij regularisatieaanvraag gevoegd wordt. Die vereiste stond niet in de instructie van 19/7/2009 en de vermelding ervan in het vademecum werd herroepen op het opvolgingscomité regularisatie. Het modelcontract dient enkel voor de aanvraag voor een arbeidskaart B, na toekenning van een voorwaardelijke regularisatie volgens criterium 2.8.B. Het kabinet Wathelet gaf opdracht aan DVZ om deze voorwaarde niet meer te stellen.

Dat in het arrest 62.627 de RVV het volgende benadrukt:

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat in de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijn geen sprake is van een modelarbeidscontract, doch slechts van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever dat betrekking heeft op tewerkstelling van tenminste één jaar of onbepaalde duur en dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Bij de aanvraag werd niet alleen een arbeidsovereenkomst gevoegd maar werd heel duidelijk gestipuleerd dat cliënt een bruto uurloon zal verdienen van 1686,54 euro en derhalve voldoet aan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard hij KB van 29 juli 1988. Alhoewel de uitdrukkelijke vermelding werd hierop niet geantwoord.

Dat dit dus betekent dat de beslissing van DVZ onvolledig, onterecht is en de aanvraag ontvankelijk dient te worden verklaard.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij hierop niet reageren dat zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt als andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

immers verzoeker verblijft sinds 2006 in België dus nu meer dan 5 jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt onder de voorwaarden van 2.8.A. en 2. 8.B., hij is duurzaam verankerd, hij heeft werk en kan onmiddellijk starten met werken.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.

Dat verzoeker zeer duidelijk gemotiveerd heeft dat de discretionaire macht om tot regularisatie over te gaan niet beperkend is opgemaakt, dus dat de minister hier steeds kan toe besluiten.

Indien hij dit niet wenst moet hij dit minstens motiveren waarom de redenen niet afdoende zijn.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke omstandigheden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waardoor het voor hem onmogelijk of buitengewoon moeilijk zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Tevens voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Volgende bepalingen zijn relevant *in casu*:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Uit de omstandig gemotiveerde beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoeker is het hier niet mee eens doch laat na de concrete motieven te weerleggen. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusie van de verwerende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Waar verzoeker stelt dat de instructie van 19 juli 2007 bepaalde elementen als een buitengewone omstandigheid kwalificeert, wijst de Raad er op dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd op 9 december 2009 bij arrest nr. 198.769. Het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 hekelt de mogelijkheid dat vreemdelingen die zich in de instructie beschreven voorwaarden bevinden *“ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichtingen om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt (...); dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”*. Het arrest vernietigt dus de instructie van 19 juli 2009 daar waar ze op het vlak van ontvankelijkheid van de aanvraag een rechtsregel toevoegt aan de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om aan te tonen dat hij onder de toepassing van de instructie valt, dient aldus vastgesteld te worden dat de verwerende partij ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van State geen toepassing meer mag maken van de instructie om te bepalen of er al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de vernietigde instructie.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing verwijst naar de instructie kan hij niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de instructie.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers verwijzing naar de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 en heel zijn betoog opgebouwd rond het gegeven dat hij aan deze criteria voldoet en dat zijn aanvraag tot regularisatie bijgevolg gegrond dient te worden verklaard, is niet relevant daar de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Pas nadat een aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, zal de gegrondheid worden onderzocht. De gegrondheid van de aanvraag van verzoeker is hier niet aan de orde. Bijgevolg dient de verwerende partij ook niet te motiveren over de al dan niet gegrondheid van de aanvraag.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU